

prima instanță: M. Terteza
instanța de apel: M. Antonov, A. Parpalac, E. Secrieru

ÎN C H E I E R E

02 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima
Iurie Bejenaru, Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Focșa Anatolie,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Focșa Anatolie împotriva Procurorului raionului Căușeni, Ion Oboroceanu, Consiliul Superior al Procurorilor a RM, cu privire la obligarea prezentării informației și actelor solicitate și compensarea prejudiciului moral.

împotriva deciziei Curții de Apel Bender din 10 aprilie 2014, prin care a fost respins apelul declarat de Focșa Anatolie și menținută hotărârea Judecătoriei Căușeni din 25 noiembrie 2013, prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă:

La data de 25 septembrie 2013, Focșa Anatolie s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Procurorului raionului Căușeni, dl Ion Oboroceanu, Consiliului Superior al Procurorilor a Rep. Moldova cu privire la obligarea prezentării informației și actelor solicitate și compensarea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul Focșa Anatolie, a indicat că la data de 19 august 2013 a depus, în conformitate cu prevederile Legii cu privire la accesul la informație, cerere privind prezentarea informației oficiale și actelor oficiale deținute de către pârâți.

Cu cerere privind prezentarea informației oficiale cu privire la concursul organizat pentru ocuparea funcției de procuror al raionului Căușeni - înscrisurilor autentificate ale rezultatelor concursului s-a adresat Procuraturii Generale, iar la 23 ianuarie 2012. cu o cerere similară, s-a adresat procurorului raionului Căușeni Ion Oboroceanu.

Indică că, răspuns la cererea dată nu a primit de la Consiliul Superior al

Procurorilor, iar de la Procurorul raionului Căușeni, dl Ion Oboroceanu. a primit un răspuns formal.

Precizează că la data de 16 februarie 2012 a recepționat răspunsul procurorului Ion Oboroceanu, prin care era informat că numirea în funcție de procuror teritorial este reglementată prin lege și se efectuează pe bază de concurs. La acest răspuns era anexată și copia răspunsului din 31 ianuarie 2012 la cererea din 23 ianuarie 2012, care nu a fost recepționat anterior de el, prin care a fost informat, că procuratura nu activează în baza “zvonurilor”. Informația solicitată nu i-a fost prezentată.

Nefiind mulțumit de răspunsurile primite de la procurorul Ion Oboroceanu și neprimind nici un răspuns de a Procuratura Generală, s-a adresat în instanța de judecată.

La data de 09 septembrie 2013, susține reclamantul, s-a adresat Consiliului Superior al Procurorilor cu o cerere prealabilă, la care a primit răspuns la data de 19 septembrie 2013, care în opinia sa nu conține răspuns la informația solicitată și înscrisurile anexate nu sunt autentificate.

Consideră reclamantul că pârâții refuză să-i elibereze informația și actele solicitate, prin care i s-a îngădit dreptul său la accesul la informație, fiind în așa mod prejudiciat moral.

Solicită, obligarea pârâților de a-i prezenta informația oficială cu privire la concursul organizat pentru ocuparea funcției de procuror al raionului Căușeni, confirmarea sau infirmarea expresă a zvonurilor că câștigător, conform rezultatelor concursului organizat pentru funcția de procuror al raionului Căușeni, urma să fie desemnat Vitalie Bișleaga. actualul procuror adjunct al raionului Căușeni, explicarea criteriilor în baza cărora a fost desemnat Ion Oboroceanu în funcție de procuror al raionului Căușeni, din moment ce, potrivit rezultatelor concursului organizat, câștigător a devenit Vitalie Bișleaga, prezentarea înscrisurilor autentificate a rezultatelor concursului organizat pentru ocuparea funcției de procuror al raionului Căușeni, având ca figuranți pe Vitalie Bișleaga și Ion Oboroceanu, constatarea încălcării de către pârâți a dreptului la petiționare și la accesul la informație; compensarea prejudiciului moral în mărime de 10 000 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Căușeni din 25 noiembrie 2013 s-a respins ca nefondată cererea de chemare în judecată înaintată de Focșa Anatolie împotriva Procurorului raionului Căușeni Oboroceanu Ion, Consiliului Superior al Procurorilor al RM privind obligarea prezentării informației, actelor solicitate și compensarea prejudiciului moral.

Nefiind de acord cu hotărârea respectivă, Focșa Anatolie a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Căușeni din 25 noiembrie 2013, prin care solicită admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii Judecătoriei Căușeni din 25 noiembrie 2013. cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Bender din 10 aprilie 2014, apelul declarat de Focșa Anatolie a fost respins ca nefondat și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Căușeni din 25 noiembrie 2013.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel Focșa Anatolie a declarat recurs.

În motivarea recursului, recurentul a invocat că decizia instanței de apel este ilegală și neîntemeiată.

În special, invocă recurentul, că instanța de apel la emiterea deciziei sus

menționate, a aplicat incorect norma de drept materială.

În opinia recurentului, instanța de fond și de apel, nu au luat în calcul că procesele verbale ale Consiliului Superior al Procurorilor rezultate cu hotărârile remise de pârât în adresa instanței sunt tot rezultate ale concursului organizat, iar consiliul nu le-a eliberat deși au fost solicitate expres.

Concomitent susține recurentul că instanțele au făcut abstracție de faptul că înscrisurile autentificate au fost recepționate doar după sesizarea instanței de judecată și doar pe parcursul ședințelor de judecată.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

Potrivit art. 440 CPC, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute în art. 433 CPC.

În conformitate cu art.433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

În conformitate cu art.432 alin.(1), (2), (3) și (4) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanțele ierarhic inferioare apreciind corect normele de drept material.

Colegiul consideră că argumentele invocate în cererea de recurs sunt declarative și irelevante, motiv pentru care acestea nu pot fi reținute de către instanța de recurs întru admiterea cererii și casarea hotărârilor pronunțate anterior.

Mai mult, Colegiul învederează că dezacordul recurenților cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurenților, fără a indica vreun temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC, face ca acesta să fie respins de către instanța de recurs din considerentul că motivele indicate în dezacord nu se încadrează în prevederile normei precitate și nu constituie temei de casare a deciziei, recursul exercitat avînd caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

În aceeași ordine de idei, Colegiul precizează că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, la caz, menționează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purceii contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanțele judecătorești s-au pronunțat în mod corespunzător.

Din considerentele enumerate și avînd în vedere faptul că, argumentele recursului nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin.(2), (3) și (4) din CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Focșa Anatolie ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 432, art.433 lit. a) CPC, art.440 CPC completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune

Recursul declarat de Focșa Anatolie se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima

Iurie Bejenaru

Dumitru Mardari